

Zalecenia Komisji Nadzoru Finansowego wobec banków

Komisja Nadzoru Finansowego dysponuje różnorodnymi instrumentami prawnymi, które pozwalają jej wieloaspektowo wpływać na działalność podmiotów nadzorowanych. Do najważniejszych i w praktyce najczęściej wykorzystywanych instrumentów należą zalecenia dotyczące korekty występujących nieprawidłowości. Celem niniejszego artykułu jest analiza charakteru prawnego zaleceń KNF kierowanych wobec banków.

TOMASZ CZECH

Zgodnie z art. 138 ust. 1 p.b.¹ Komisja Nadzoru Finansowego może w ramach nadzoru zalecić bankowi pewne postępowanie². Powołany przepis zawiera przykładowy katalog postulowanych zachowań, które organ nadzoru ma prawo wiążąco określić w celu skorygowania stwierdzonych uchybień w działalności banku. W szczególności zalecenia mogą obejmować podjęcie środków koniecznych do przywrócenia płynności płatniczej lub osiągnięcia i przestrzegania innych norm dopuszczalnego ryzyka, zwiększenie funduszy własnych, zaniechanie określonych form reklamy, wypełnianie dodatkowych obowiązków sprawozdawczych lub zwiększenie ich częstotliwości.

Celem art. 138 ust. 1 p.b. jest wyposażenie KNF w użyteczne narzędzie prawne, którego zastosowanie doprowadzi do zgodności działalności banku z ogólnie pojętymi wymaganiami prawnymi. Za pomocą tego narzędzia można korygować stwierdzone nieprawidłowości w postępowaniu podmiotu nadzorowanego, zapobiegając negatywnym konsekwencjom materializacji ryzyka wynikającego z wadliwego trybu prowadzenia operacji bankowych (np. utraty płynności). W ten sposób realizuje się ustawowy cel nadzoru w odniesieniu do indywidualnego banku – uzyskanie bezpieczeństwa środków pieniężnych gromadzonych przez posiadaczy na rachunkach bankowych oraz zapewnienie zgodności działalności tego banku

¹ Ustawa z 29.08.1997 r. – Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 2357, ze zm.), dalej: „p.b.”.

² Z piśmiennictwa por. np. M. Bączyk, *Zarys prawa bankowego. Część I. Prawo systemu bankowego*, Toruń 2000, s. 153-154; D. Daniluk [w:] *Prawo bankowe. Komentarz* (red. W. Góralski jr.), Warszawa 1999, s. 502-503; L. Góral [w:] *Prawo bankowe. Komentarz* (red. E. Fojcik-Mastalska), Warszawa 2007, s. 690 i n.; A. Kawulski, *Prawo bankowe. Komentarz*, Warszawa 2013, s. 578; K. Kohutek [w:] *Prawo bankowe. Komentarz*, t. II (red. F. Zoll), Kraków 2005, s. 502; L. Mazur, *Prawo bankowe. Komentarz*, Warszawa 2008, s. 708-710; R. Mianowana [w:] *Prawo bankowe. Komentarz* (red. H. Gronkiewicz-Waltz), Warszawa 2013, s. 474-476; Z. Ofiarski, *Prawo bankowe. Komentarz*, Warszawa 2013, s. 860-862; G. Sikorski, *Prawo bankowe. Komentarz*, Warszawa 2015, s. 366-367; B. Smykla, *Prawo bankowe. Komentarz*, Warszawa 2011, s. 558-560.